

O Ř Í K

Farní zpravodaj

OSTROVAČICE, ŘÍČANY, VEVERSKÉ KNÍNICE

2008

ČÍSLO 1, 16. BŘEZNA

Vážení čtenáři našeho zpravodaje, milovaní bratři a sestry!

Dovolte mi, abych vám popřál vše nejlepší při příležitosti blížících se Velikonoc.

Náš Pán vstal z mrtvých třetího dne, a bylo to, jako když slunce, které zapadlo na dlouhý čas, znovu vychází. Přináší světlo, přináší teplo, daruje život světu.

Kéž i srdce každého z nás má podíl na této proměně světa a zakusí Boží dar skutečného života, světla a tepla! To vám z celého srdce přeji.

A taky chci popřát něco i našemu farnímu zpravodaji. Moc bych chtěl, aby náš ORÍK měl účast v ohňovém spřežení, ve kterém právě Slunce Ježíš Kristus vychází nad obzor tohoto světa, aby ho osvětlil světlem milosti.

Ludvík Bradáč

Smysl Velikonoc

Smyslu (křesťanských) Velikonoc porozumíme na pozadí Velikonoc židovských, které došly definitivního naplnění v Kristu.

Židovské Velikonoce

Obsahem židovského svátku je oslava Boha - Zachránce (Spasitele). Židé si připomínají Boží záchranu z egyptského zotročení a slavné vyjití (exodus) z Egypta.

Hospodin vysvobodil Izraelity celou řadou mocných zásahů. Při posledním z nich pomřelo v Egyptě všechno prvorozené. Naživu zůstal pouze ten, kdo se postavil pod Boží ochranu. Na znamení této ochrany každá izraelská rodina obětovala Bohu beránka, který byl bez vady. Jeho krví potřeli rám dveří svého domu. Izraelité takto byli uchráněni, zkáza kolem nich přešla bez povšimnutí. Odtud pochází židovský název Velikonoc: „pesach“ - „uchránění, ušetření, přejít“.

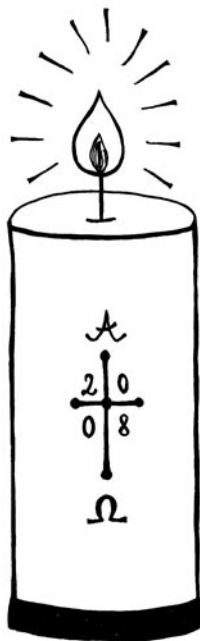
Křesťanské Velikonoce

Vyvedením Izraelitů z egyptského otroctví ale Boží záchranná iniciativa neskončila! Záchrana Izraelitů se stala předobrazem spásy člověka od všeho zotročení, ponížení, zla a smrti. Bůh totiž neopustil člověka, který se od něj odvrátil a upadl tak do područí zla a smrti.

Všechny starozákonné předobrazy a prorockví o spáse došly svého naplnění v Ježíši Kristu, jehož jméno v hebrejštině znamená: „Bůh zachraňuje, Bůh je spása“.

Ježíš sám zaujímá místo velikonoční oběti a stává se obětovaným beránkem bez vady. On, neviný, bere na sebe hřích i jeho důsledky: utrpení, nemoci, bolest a smrt. Dává svou krev na ochranu (paschu) pro všechny.

Ve smrti nezůstal! Byl vzkříšen. Otevřel tak cestu novou a věčnou, cestu skrze smrt a vzkříšení k definitivnímu „exodu“ - vyjití, „pesachu“ - přejít z tohoto světa zotročení a smrti do světa Božího. Tato cesta je otevřena pro každého z nás...

*Svátek Velikonoc je oslavou a zpřítomněním naší spásy.
Svátek Velikonoc je oslavou vzkříšeného Krista.*

BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

Pořad bohoslužeb ve dnech 15. 3. až 31. 3. 2008

Ludvík Bradáč

Sv. Josefa, slavnost

<i>sobota</i>	8.30	Ostrovačice
15. 3.	10.00	Veverské Knínice

Květná neděle

<i>neděle</i>	7.45	Ostrovačice
	9.00	Říčany
16. 3.	10.30	Veverské Knínice

Zelený čtvrtek

<i>čtvrtek</i>	17.00	Veverské Knínice
20. 3.	19.00	Ostrovačice

Velký pátek

<i>pátek</i>	17.00	Veverské Knínice
21. 3.	19.00	Ostrovačice

Bílá sobota

Vigilie Zmrtvýchvstání Páně

<i>sobota</i>	19.00	Ostrovačice
22. 3.	21.00	Veverské Knínice

Boží hod velikonoční

<i>neděle</i>	7.45	Ostrovačice
	9.00	Říčany
23. 3.	10.30	Veverské Knínice

Pondělí v oktávu velikonočním

<i>pondělí</i>	8.30	Ostrovačice
24. 3.		

2. neděle velikonoční

<i>neděle</i>	7.45	Ostrovačice
	9.00	Říčany
30. 3.	10.30	Veverské Knínice

Zvěstování Páně, slavnost

<i>pondělí</i>	17.00	Veverské Knínice
31. 3.	18.30	Ostrovačice

Zmrtvýchvstalý jako vítěz

přemohl ďábla a smrt,
zvítězil nad hříchem a jeho následkem:
smrtí, strašným to ničitelem
a nepřítelem života.

Láska se ukázala být silnější
než nenávisť a nutnost nenávidět,
ukázala se být silnější než smrt.

I když jsme ještě definitivně
nad smrtí a hříchem nezvítězili
a pod jejich mocí dále trpíme,
máme skrze Ježíše jistotu,
že jsou smrt, ďábel a hřích již poraženi.

A také my nad nimi můžeme zvítězit
mocí Boží lásky.
I když dosahujeme jen částečných
vítězství,
a i když v boji stále znovu podléháme,
máme jistotu konečného vítězství,
důvěřujeme-li moci Boží,
spoléháme-li se na ni.

Zpřítomňovat vzkříšení

Johannes B. Brantschen

Nemáme právo snít o vzkříšení, pokud nejsme připraveni učinit všechno, co je v naší moci, aby ti, kdo leží na zemi, směli slavit něco ze vzkříšení již zde a dnes. Pokaždé, když prolomíme krunýř egoismu, nastává během života vzkříšení. Pokaždé, když si podáme ruce ke smíru, děje se vzkříšení. Pokaždé, když se dělíme s chudými, nastává vzkříšení. K tomuto vzkříšení potřebujeme mnoho odvahy. Pokud se o něj ale budeme stále pokoušet navzdory všem zvrátům, pak můžeme zbytek klidně nechat Bohu.

O Velikonocích nás chce Bůh přivést od možností a skutků našich k možnostem svým.

KALENDÁRIUM AKCÍ

od Velikonoc do konce letních prázdnin 2008

Ludvík Bradáč

---

30. 3.	koncert souboru Kantila Křtiny	Veverské Knínice - kostel v 17.00
16. 4.	setkání Klubu seniorů	Ostrovačice - fara v 9.00
1. 5.	začátek Svatodušní novény	Říčany - kostel v 18.45
18. 5.	mše sv. obětovaná za členy a členky živého růžence	Říčany - kostel v 9.00
21. 5.	mše sv. obětovaná za P. Vladislava Dvořáka při příležitosti nedožitých 65 let	Veverské Knínice - kostel v 18.00
22. 5.	mše sv. a průvod Božího Těla	Říčany - kostel v 18.00
25. 5.	mše sv. a průvod Božího Těla	Ostrovačice - kostel v 7.45
25. 5.	mše sv. a průvod Božího Těla	Veverské Knínice - kostel v 10.00
31. 5.	vzpomínka na otce Bedřicha	Ostrovačice - kostel v 15.00, pak hřbitov
7. 6.	setkání s dětmi k 1. sv. přijímání	Ostrovačice - fara v 14.00
8. 6.	1. sv. přijímání	Říčany - kostel v 9.00
20. 6.	táborák pro děti	Ostrovačice - fara v 16.00
27. 6.	modlitby matek, 1. setkání	Ostrovačice - kostel v 17.00
28. 6.	modlitby matek, 2. setkání	Veverské Knínice - kostel v 17.00
29. 6.	poutní slavnost patronů kostela sv. Petra a Pavla	Říčany - kostel v 9.00
29. 6.	modlitby matek, 3. setkání	Říčany - kostel v 17.00
5. 7.	slavnost sv. Cyrila a Metoděje	nedělní pořad bohoslužeb ve všech kostelích
18.–20. 7.	setkání české a slovenské mládeže	Velehrad
kolem 15. 8.	pout' na hrad Veveří se mší sv.	ještě bude upřesněno
20.–23. 8.	společná pěší pout' na Velehrad	viz níže článek Petra Kršky
7. 9.	pout' rodin	Žďár nad Sázavou
20. 9.	pout' rosického děkanství	kostel sv. Petra a Pavla v Dolních Kounicích

KRÁTKÉ OHLÉDNUTÍ ZPĚT

100 dní v úřadu

aneb jak se u nás vede novému panu faráři

1. Otče, už jste u nás 3 měsíce, poznal jste už nějaká specifika našich farností?

Myslím, že je to příliš krátká doba na nějaké objektivní hodnocení. Řekl bych, že to zde není nějaký příliš „pobožný kraj“ (je to tak něco uprostřed mezi zbožnými Ratíškoviciemi, odkud jsem přišel, a pohraničím, které jsem taky měl možnost poznat). Jinak mě nic specifického nenapadá. Mohla byste se zeptat trochu konkrétněji?

2. Co Vás zde mile překvapilo a potěšilo?

Z poslední doby a z akcí, kterým jsem se zde účastnil, se mi nejvíce líbily „modlitby matek“, hlavně tím, že tam byli otcové (smích). Teď vážně: zorganizovali to sami farníci a já jsem tam skutečně dělal jen to, co mám dělat: věnoval jsem se hlásání Božího slova, vystavení NS a požehnání. Byl jsem zkrátka duchovní správce. Nemusel jsem vymýšlet program, organizovat reklamu, chystat pohoštění atd. Přesně tak to má být v živé farnosti, která není ve všem závislá jen na knězi. Takové farnosti pak Bůh žehná. Měli jsme lásku jeden k druhému, zažili jsme radost.

3. Co u nás naopak postrádáte, třeba ve srovnání s působením v Ratíškovících?

Chtěli jste nějakou kritiku, máte ji mít (smích). Přesto chci předeslat, že jsem zde opravdu spokojený. Trochu snad postrádám farníky, kteří prostě „jsou k dispozici“. Kteří přijdou a řeknou: „mám čas“, „nabízím tyto schopnosti“, „není něco potřeba?“ Zdá se mi, že lidé zde jsou většinou zvyklí na to, že je bude někdo hledat, obíhat, prosit, přesvědčovat, nebo že si to „fara“ udělá sama. V Ratíškovících bylo pár lidí, kteří sami přemýšleli, co je potřeba dělat, sami si organizovali brigády a zařizovali mnohé věci. Měsíc před mým odchodem tam lidé přemýšleli, co by mohli na faře udělat, jak by faru připravili pro nového kněze, vymalovali ji a podobně. Zde to pravděpodobně nikoho nenapadlo, nebyl zde totiž ten, kdo by to vymyslel, rozhodl, zorganizoval. Občas se mi tady stane, že nějaký člověk řekne třeba: „mohlo by se udělat to a to“, „správně to má být takhle“, „vždycky se dělalo“... To ale není zrovna to, o co stojím. Budu vděčný těm, kteří, místo aby vymýšleli práci pro mě, nabídnou k dispozici sebe, své nápady a svou práci (i takový zde jsou). Víím, že je těžké v dnešní době si najít na to čas, skoro nikdo nestíháme. O to obdivuhodnější je, pokud třeba někdo vyrobí a nasadí mříž do mnoha oken fary - za to chci z celého srdce poděkovat. I dalším farníkům, kteří nabídli svou službu i svůj čas. Kež by takových lidí bylo co nejvíce.

4. Jak se Vám líbí okolní krajina?

Kromě mnoha krásných lidí je zde i krásná příroda, stále víc se mi líbí. A to znám okolní lesy jen částečně, na jednu stranu: kolem okruhu Velké ceny, kolem Helenčiny a Rfšovy studánky a Podkomorské hájovny. Je to zde prostě pohádka, a nejen v máji.

5. Proč si myslíte, že v anketě o název Farního zpravodaje vyhrál OŘÍK?

Jsem rád, že zvítězil tento neotřelý název. Báľ jsem se totiž, a první odevzdané lístky tomu nasvědčovaly, že zvítězí nějaký název tradiční, který se nachází v záhlaví alespoň sta farních věstníků v celé republice a tisíců knih a publikací, které kdy vyšly. Pro mě je vítězství Oříka svědectvím mladosti ducha našich farníků.

Zvídavé otázky položila Zdeňka Nejezchlebová

Modlitba za nového kněze

Ludmila Franzová

Přichází k nám s radostí a dobrou vůlí - není to však elektronkový mozek. Proto se nebudu vzrušovat, když se mě popáté zeptá, jak se jmenuji. Je jistě jiný než jeho předchůdce, ale každý člověk má své silné a své slabé stránky. Čeká na naše podněty a je tu pro nás všechny, ale čeká také na naši spolupráci. Je to kněz, který potřebuje naši modlitbu.

„Dej, Pane, ať zvěstuje Tvé slovo vhod i nevhod, bez bázně před lidmi a bez strachů, v neustálé službě Tvé pravdě a Tvému pokoji. Pomáhej mu, aby nám Tvé učení přibližoval i svým životem. Dej mu fantazii a dobré nápady a nové myšlenky, aby nás posiloval v jednotě víry a lásky. Dej, ať je tu pro nás všechny, ale ať také není zklamán ve svém očekávání naší spolupráce. Amen.“

Z jednání Farní pastorační rady

Jiří Koch

Jednání FPR společně oběma našim farnostem, celkově už osmé od jejího ustavení v červnu 2005, se konalo 30. ledna 2008 na faře v Ostrovačicích. Jednání se mimořádně zúčastnili také členové ekonomických rad ŘKF Ostrovačice a ŘKF Veverské Knínice. Výsledky jednání jsou sice očividně „hmataelné“ v tomto zpravodaji, přesto se pokusíme o stručný systematický přehled či vysvětlení následujícím výčtem probíraných témat:

- Pro blížící se Velikonoce byl dojednan pořad bohoslužeb v jednotlivých kostelech.
- Byl sestaven rámcový harmonogram společných aktivit obou farností pro období od Velikonoc do podzimu s určením osob, které se budou starat o jejich uskutečnění.
- Byly projednány obecné náležitosti pro vydávání tohoto farního zpravodaje, zejména: * získání registrace na MK ČR podle požadavků tzv. tiskového zákona, * určení názvu zpravodaje, který by symbolizoval příslušnost ke dvěma farnostem, resp. třem našim obcím, * zajištění vhodného grafického návrhu pro jeho titulní stránku, * formu a četnost vydávání s ohledem na finanční zajištění.

K tomu: * Registrace byla jednorázovou administrativní procedurou. * Název zpravodaje by měl vycházet z vůle farníků, proto p. farář už týden před FPR vyzval při mši sv. k předkládání návrhů. Sešlo se jich dvanáct, z nichž FPR vybrala čtyři. V dalším týdnu mohli farníci hlasovat pomocí anketních lístků. Návrh „TROJICE“ získal 12 hlasů, „POSELSTVÍ“ 16 hlasů, „TROJLÍSTEK“ 19 hlasů. Vítězným návrhem se ukázal „OŘÍK“, který získal 29 hlasů. Na vysvětlenou: není to slovo, jde o zkratku složenou ze 3 částí O - ŘÍ - K, které představují počáteční písmena našich tří obcí. * Grafický návrh obálky (titulní stránky) zpravodaje v následujícím týdnu ochotně zpracoval pan PhDr. Lubomír Müller z Ostrovačic, jemuž i touto cestou FPR upřímně děkujeme. * FZ bude vydáván v přiměřeném rozsahu 3x do roka s využitím služeb tiskárny Gloria Rosice.

- Byly stanoveny termíny a předpokládaný obsah tohoto čísla FZ. Konkrétní povinnosti převzala na sebe redakční rada, výsledek její práce držíte právě v rukou. Při této příležitosti FPR i RR děkují každému, kdo svým textem, fotografií, obrázkem či námětem přispěl k naplnění čísla.
- Obě ekonomické rady byly předchozím panem farářem P. Bedřichem Provazníkem ustaveny v roce 2002 na období 5 roků. Už loni mělo

proto dojít k novému jmenování členů. Otec Ludvík Bradáč rozhodl, aby návrhy vzešly opět od farníků. Na anketním lístku o názvu FZ mohl proto každý napsat navíc jména tří kandidátů ze své obce. Výsledky po sečtení hlasů oznámil otec Ludvík v kostelech o 3. neděli postní. Členové ER ŘKF Ostrovačice (6) - za Ostrovačice: Václav Krška, Bohumil Kvarda, Vilma Smutná, - za Říčany: Jaruška Škvařilová, Josefa Sedláčková, Stanislava Volavá. Členové ER ŘKF Veverské Knínice (3): Jiří Koch, Jaroslava Čertková, Eva Cardová.

- Pro ER bylo jako nejbližší úkol stanoveno provedení inventarizace majetku.

První výročí úmrtí otce Bedřicha

Helena Malášková

Nestačíme se divit, kolik událostí jsme společně i každý osobně prožili v darovaném čase minulých měsíců.

4. února uplynul již rok od okamžiku, kdy dobrý Bůh k sobě povolal svého věrného služebníka a našeho otce P. Bedřicha Provazníka. A tak jsme ve dnech 3. - 6. února vzpomínali i děkovali. Vděčně vzpomínali na společně prožitá léta, děkovali za vše, čím otec Bedřich obohatil naše životy svou službou, i za to, že, jak věříme, na jeho přímluvu máme ve svém středu nového pana faráře otce Ludvíka. Ve středu 6. února byly naše vzpomínky ještě umocněny čtyřicátým výročím kněžského svěcení otce Bedřicha, které na tento den připadalo.

V duchu založené tradice, připravujeme s komunitou Emmanuel a přáteli otce Bedřicha společné vzpomínkové setkání na 31. května - výroční den jeho narození. V letošním roce připadne tento den na sobotu.

V 15.00 hod. oslavíme mši sv. v ostrovačickém kostele, pak se shromáždíme ke zpěvům a modlitbám u kněžského hrobu na hřbitově a na závěr přátelsky pobesedujeme při malém občerstvení na farní zahradě v Ostrovačicích. Jste srdečně zváni.

V současné době byly již dokončeny všechny etapy generální opravy kněžského hrobu na hřbitově v Ostrovačicích. Přiložená fotografie dokumentuje tedy vlastně jeho „historickou“ podobu platnou do podzimu loňského roku

Sinaj - Mojžíšova hora

Stanislav Kubiš

V loňském roce na přelomu října a listopadu jsme navštívili jedno z nejznámějších letovisek Sharm el Sheikh. Nachází se až na nejnižnějším cípu Sinajského poloostrova. Odtud organizují cestovní kanceláře pro své klienty různé zájezdy. Vybrali jsme si z nich zájezd na Svatou horu, jinak nazývanou Mojžíšovou horou, horou Sinaj - Moses mountain, Gebel (Džebel) Musa, která je 2285 m vysoká.

Chtěl bych připomenout, že se jedná o horu na níž Hospodin - Bůh předal podle Bible Mojžíšovi kamenné desky, na nichž bylo napsán zákon a přikázání - Desatero - jak ho známe dodnes. Na horu je plánována cesta tak, aby poutníci přišli na vrcholek právě v době, kdy vychází slunce, pravděpodobně symbolicky v souvislosti s příchodem nových mezilidských zákonů v podobě Desatera.

Z našeho hotelu, který byl vzdálen od Mojžíšovy hory téměř 250 km, jsme vyjeli po 22. hodině. Protože byl téměř úplněk, mohli jsme sledovat z oken mikrobusu siluety hor, které lemovaly silnici. Na hranicích mezi jednotlivými oblastmi nás kontrolovali egyptští vojáci. Mikrobus nás dovezl v časných ranních hodinách až ke klášteru sv. Kateřiny, který se nachází pod Mojžíšovou horou v nadmořské výšce 1570 m. Odtud vede těsně pod vrchol hory Velbloudí stezka. Nemůžete jít sami, ale je nutné si najmout beduínského průvodce. Sama cesta je fyzicky poměrně namáhavá. Ti, kteří se obávají, že cestu nezvládnou, mohou využít služeb beduíňů, kteří Vás na velbloudech vvezou až těsně pod vrchol hory Sinaj. Na něj vede dalších cca 640 schodů, spíše stupňů, poskládaných z kamene. Zde již žádná doprava nefunguje a každý musí jít pěšky. Na počátku cesty je každý kvůli větší bezpečnosti vybaven baterkou. Na horu chodí početné výpravy a aby se účastníci neztratili a ve tmě se mohli lépe orientovat, každá má své heslo, které průvodce čas od času vyvolává. Cesta k vrcholu trvá přes 3 hodiny. Teplota byla několik stupňů nad nulou a foukal poměrně silný vítr. Proto téměř každý přivítal, že se na několika odpočívadlech mohl občerstvit, nebo uvnitř jurty trochu ohřát. Pod vrchol hory, na konec Velbloudí stezky, jsme dorazili před rozedněním.

Chůze po schodech, či stupních, byla pomalejší a řada poutníků se výrazně zahustila. Vrchol se nám podařilo dosáhnout kolem 5:30 hod. Zde již bylo spousta čekajících, zabalených v dekách či spacácích, kteří zaujali nejlepší místa pro pozorování východu slunce. V 5:45 jsme se konečně dočkali. Nad vzdálenými horami se vyhoupl srpek slunce, který se rychle zvětšoval a postupně stále víc a intenzivněji osvětloval jednotlivé hory, včetně té „Svaté“. Z vrcholku hory nebylo možné pouze sledovat stíny, které vrhaly jednotlivé hory, ale i měnící se barvy okolních hor a údolí.

Po rozbřesku jsme si mohli prohlédnout vrcholek hory detailněji. Její boky jsou velmi strmé a na samém vrcholu jsou vybudovány dvě židovské kaple, které jsou obě přístupné. Jedna z nich starší, druhá novější. Kaple byly plné poutníků a dostat se dovnitř bylo takřka nemožné.

Bylo pro nás velkým překvapením i zážitkem, kolik lidí a národností se výstupu na horu zúčastňuje. Mohli jste zde slyšet hovořit anglicky, rusky, německy, francouzsky, ale i vidět Japonce či Číňany, Araby a další národnosti.

Když jsme sestupovali pomalu z vrcholku, bylo vidět, že na každém schodišťovém stupni stojí alespoň dva až tři lidé. Bylo proto snadné odhadnout jejich počet. S těmi, co byli ještě na vrcholku, a s těmi, co byli již na úpatí, jich bylo hodně přes 2000.

U samého vrcholu nám průvodce ukázal stopy či kresby na kamenech, které zde zůstaly po úderech blesku v době, kdy na hoře přebýval Mojžíš a čekal na Hospodina.

Po sestoupení z vrcholku, jsme se mohli vrátit ke klášteru původní cestou, nebo druhou, která je kratší, o to však strmější a namáhavější. Tato cesta vede úzkou úžlabinou po 3000 schodech - schodech Pokání. Nejedná se ve své podstatě o schody, ale o kamenné stupně, jejichž výška je někde 10 cm, jinde téměř metr. Od poloviny cesty se pod námi objevil dole v dálce klášter sv. Kateřiny, který připomínal dětskou hračku. Čím déle jsme se po stupních přibližovali ke klášteru, tím častěji o sobě dávaly vědět zejména kolenní klouby.

Klášter sám je obehnan 15 m vysokou a více jak 2 m širokou zdí. O klášter se starají řečtí pravoslavní mniši. Je přístupný pouze z cca 20 %. V klášteře je studna, ze které pil již Mojžíš, nádherná katedrála s překrásnými oltáři a desítkami uměleckých lustrů, které byly rozsvíceny. Na dvoře jsme si mohli prohlédnout stále zelený posvátný keř. Podle Bible promluvil z tohoto hořícího keře Bůh k Mojžíšovi. Samozřejmě i zde byly spousty poutníků z celého světa a každý si chtěl prohlédnout to nejzajímavější. Nemohli jsme si, s ohledem na čas, prohlédnout vše tak důkladně, jak bychom si přáli. V nepřístupné části kláštera se nachází knihovna, v níž jsou uloženy nejstarší rukopisy světa. Zajímavé je, že přestože táhlo přes Sinaj mnoho starověkých válečníků, klášter nebyl nikdy dobyt.

Sám klášter se nachází v údolí mezi horami pod Mojžíšovou horou, jak můžete vidět na fotografii. Bylo pro nás překvapením, že nikde nebyl zelený strom, ba ani travička, takže nám okolí silně připomínalo měsíční krajinu.

Zpáteční cesta do našeho letoviska byla rychlejší. Pěkná silnice vedla většinou z kopce a cestou jsme potkali pouze několik aut. Teprve na zpáteční cestě jsme mohli vychutnat majestátnost hor s jejich někde až bizarními tvary a rozmanitě pestřími barvami. V odpoledních hodinách jsme přijeli „domů“, kde nás čekalo teplé moře, až 26 °C, se vzduchem nad 33 °C.

Až tady jsme mohli v příjemném mořském vánku ve stínu palem rozjít a přemýšlet o tom, co jsme viděli a prožili, nad biblickými událostmi, které se zde odehrály před několika tisíci roky, a nad hlavními aktéry těchto událostí a nad jejich odkazem.

O kněžském povolání

Podle úvahy P. Ladislava Simajchla připravila Jarmila Pololáníková (kráceno).

Co nabízí za výhody kněžské povolání? Platově budeš - jako vysokoškolač - na nejnižším stupni. Pracovní doba je po celý týden bez omezení, volné soboty neznáme a v neděli budeš mít nejvíc pilno. Budeš mít hodně práce a málo platu. Ale hlady nezemřeš, a co budeš k životu a práci potřebovat, to mít budeš. Budeš mít vědomí a jistotu, žeš nasadil své životní síly na nejdůležitějším úseku pro zajištění existence lidstva. Těch, kteří vyrábějí a vymýšlejí novou techniku, větší komfort, je dost, ale je naprostý nedostatek těch, kteří by učili lidi lidsky žít. Tisícům pomůžeš vyrůst v lidi, v osobnosti. Tisícům pomůžeš najít sebe sama. Tisícům pomůžeš vychovat děti, založit rodinu, přejít přes peřeje a úskalí života. Tisícům budeš linkou důvěry, důvěrníkem a rádcem v nejpalcivějších osobních problémech. Tisícům pomůžeš, aby uměli vytvářet kolem sebe ovzduší evangelia: nesplácet zlo zlem, ale léčit je dobrem, činit jiným, co chceme, aby jiní činili nám. Tisícům pomůžeš, aby se stali lidmi a žili dobře na zemi a šťastně v nebi. Kdo poznal dobrého kněze a získal od něj pomoc a vedení, každý by se měl cítit dlužníkem: jsem povinen pomáhat, aby tu byli kněží, kteří by mohli pomáhat zase dalším. Na každém z nás záleží, jestli mezi námi kněžská povolání dozrají: jak se budeme na ten úmysl modlit, jak budeme sami žít jako celí křesťané, jak budeme zacházet s kněžími. Pojďme teď s touto záležitostí každý v tichosti svého srdce k oltáři, k Ježíši, a prosme se vši vroucností: Pane, vzbud' v nás pochopení pro své kněžství!

O KŘEŠŤANSKÉ POMOCI

Ohlédnutí za Tříkrálovou sbírkou 2008

Helena Kochová

V letošní Tříkrálové sbírce vykoledovali koledníci v celé naší republice podle dosud neověřených informací 58 720 173,52 Kč. Brněnská diecéze se podílela na celorepublikové sumě 13 467 056,50 korunami. Oproti loňskému roku je to téměř o půl milionu víc. Už tradičně se vykoledovalo nejvíce v olomoucké arcidiecézi, kde v roce 2000 myšlenka tříkrálových sbírek vznikla.

V oblastní charitě Rajhrad, pod kterou spadají při Tříkrálových sbírkách i naše tři obce, vykoledovali koledníci 1 929 374,50 Kč. To je vůbec nejvyšší vykoledovaná částka v brněnské diecézi v letošním roce a o 156 128 Kč přesahuje loňský výsledek.

Naše obce se mohou pochlubit následujícími částkami: V Ostrovačicích koledníci vykoledovali 19 022 Kč, v Říčanech 48 965 Kč a ve Vev. Knínicích 22 257,50 Kč. Všem koledníkům, vedoucím skupinek a hlavně štědrým spoluobčanům ještě jednou srdečně děkujeme.

Předběžné výsledky TKS 2008 v brněnské diecézi k 29. 1.

Oblastní charita	% rozpeč. pokladniček	výtěžek v Kč za rok 2008	celkový výtěžek v Kč za rok 2007	rozdíl
Blansko	100	983 055,50	977 170,00	5 885,50
Brno	100	1 381 503,50	1 484 880,00	- 103 376,50
Břeclav	100	1 456 968,00	1 330 281,50	126 686,50
Hodonín	100	1 866 710,50	1 769 094,00	97 616,50
Jihlava	100	762 899,50	800 278,50	- 37 379,00
Rajhrad	100	1 929 374,50	1 773 246,50	156 128,00
Tišnov	100	841 545,00	642 654,50	198 890,50
Třebíč	100	1 384 676,00	1 291 968,00	92 708,00
Znojmo	100	1 132 199,00	1 151 665,50	- 19 466,50
Žďár n. Sáz.	100	1 728 125,00	1 737 188,00	- 9 063,00
Celkem	100	13 467 056,50	12 958 426,50	446 151,00

Podrobnější informace najdete na www.charita.cz.

Výsledek dalších sbírek v našich obcích

Typ sbírky	Datum	Ostrovačice	Říčany	Vev. Knínice
Na potřeby farnosti	20.1.2008	2 850 Kč	3 650 Kč	1 400 Kč
„Petrův haláč“	10.2.2008	2 870 Kč	2 150 Kč	850 Kč
„Misijní koláč“	2.3.2008	1 329 Kč	2 260 Kč	1 412 Kč

O pokračování v účasti na projektu Adopce na dálku®

Helena Kochová

Již několikrát jsme v této rubrice přinesli zprávu o adopci dvou dětí z Indie, na které se podílí prostřednictvím deseti „maminek“ farní společnosti ve Veverských Knínicích. Před Vánoce jsme dostali poslední dopisy od dětí i s jejich fotografiemi. Rádi se vám s nimi pochlubíme. Jak můžete vidět, jsou to moc šikovní chlapeci.

Adarsh bude mít v březnu 14 let. Žije v oblasti, kde má Adopce na dálku® již více než desetiletou tradici. Je to vidět i na úrovni dopisů. Pravidelně nás informuje také ředitel (je to kněz) partnerské indické organizace projektu o všech aktivitách, které pro děti konají. Nomezují se jen na vzdělávání dětí, ale snaží se zapojit a vzdělávat i jejich rodiče. Podrobně nás také pan ředitel informuje, co za naše finanční prostředky děti obdržely. Adarsh se dobře učí, máme z něj radost.

Sri Nidhi Bhat

bude mít v červenci

12 let. Žije ve velmi zaostalé oblasti, kde dvě nadšené dívky rozbíhají partnerství projektu Adopce na dálku®. Anglické překlady dopisů našeho syna jsou psané ručně, zřejmě nemají ani počítač. Ale chlapec se moc snaží, má výborný prospěch, je první ve třídě. Kromě toho tančí místní etnický tanec a má při vystoupeních velké úspěchy.

Oba žijí ve státě Karnataka, který byl loni na podzim zasažen velkými povodněmi v důsledku silných monzunových dešťů. Rodinám našich chlapců se nic nestalo, ale mnoho jiných rodin, i s adoptivními dětmi z ČR, bylo postiženo. Arcidiecézní charita Praha uspořádala okamžitě sbírku, kterou místní indická partnerská střediska využijí podle potřeby. Konkrétně v oblasti, kde žije náš syn Adarsh, na obnovu poničených obydlí.

Podle Informačního zpravodaje Arcidiecézní charity Praha bylo v Indii podporováno projektem Adopce na dálku® v roce 2007 celkem 11 931 dětí. Máme radost, že i naše malá farnost se na tomto čísle podílí. Dát šanci pro lepší život alespoň dvěma dětem, to určitě není málo.

Věci pro Charitu Brno

sbírají její pracovníci přímo do vagónu vedle 5. nástupiště u HN ČD v Brně

Termíny sběrů ve zbylých měsících prvního pololetí 2008. Jedná se vždy o pátek (12–17 hod.) a v sobotu (9–12 hod.): 28.–29. března, 25.–26. dubna, 23.–24. května a 20.–21. června.

Ze seznamu věcí, které Charita do své sbírky přijímá:

Oděvy, prádlo, obuv (jen novou), ložní prádlo, příkrývky, spací pytle, stany, domácí potřeby, hygienické a toaletní potřeby, prací prostředky, zdravotnické prostředky (ne léky!), potřeby pro zájmovou činnost, školní potřeby, hračky, sportovní potřeby, hudební nástroje, optické brýle, pohlednice a poštovní známky, knihy, trvanlivé potraviny (např. cukr, mouku, luštěniny, čaj, kávu), aj.

Darované věci se koncentrují ve Středisku křesťanské solidarity v Broumově. Zde se vše třídí, opravuje a balí. Středisko pravidelně zásobuje v ČR utečenecké tábory, centra pro bezdomovce, ústavy sociální péče, pěstounské rodiny atd. Mnoho tun materiálu putuje např. do Arménie, Karabachu, Bangladéže, na Ukrajinu, do Ruska, Ghany, Peru, Chorvatska, Hercegoviny, Slovinska, Kosova.

CO SE DĚJE V NAŠICH FARNOSTECH

Velikonoční koncert

Jaroslava Čertková

V neděli dne 30. března 2008 se v kostele ve Veverských Knínicích uskuteční koncert souboru Kantila ze Křtin. Začátek v 17.00 hod. Přijďte v hojném počtu, jste srdečně vítáni.

Vždycky uměli přiložit ruku k dílu

V každém našem farním společenství se, Bohu díky, nacházejí lidé, na jejichž životě a práci je patrná pevná víra v Krista. Kteří si vždy uměli najít čas na pravidelnou návštěvu mší svatých, kteří se účastní mimořádných setkání a poutí. Kteří dokázali věnovat svůj čas přípravě různých slavností, ale také pravidelné a zcela běžné úpravě a údržbě kostelů. Činili to a činí tak bez nároku na odměnu, ve svém volném čase, s pokorou. I když je takových dobrodinců v našich farnostech více, jmenujme aspoň namátkově tři z nich.

Ve Veverských Knínicích je takovým člověkem pan Jan Strakon. Od počátku, co se s rodinou, před padesáti lety, přistěhoval do Knínic, byl se svou manželkou Alžbětou pravidelným návštěvníkem bohoslužeb a ostatních farních akcí. Oba dva se brzo stali oporami při kostelním zpěvu.

Pan Strakon postupně začal pečovat i o zelem v okolí kostela, pravidelně sekal trávník, vysázel a ošetřoval růže, prováděl údržbu okrasných stromů. Když bylo zapotřebí, pomáhal tehdejšímu kostelníkovi Františku Cardovi v sakristii. S dalším farníkem p. Bohumilem Cardou se pustili do náročných oprav schodů na kůr. Jako vyučený elektrikář opravoval v kostele vše, co souviselo s el. energií - světla, kamna, věžní hodiny...

V době nemoci své ženy se o ni obětavě a přepečlivě staral. Na invalidním vozíku ji pravidelně vozil do kostela na mše sv., později pro ni zajišťoval účast kněze doma u lůžka, na něž byla těžkou nemocí dlouhodobě upoutána.

Jeho zájem o dění ve farním společenství pokračoval dál. Aniž by čekal na oficiální výzvy a žádosti, zapojil se aktivně a obětavě do všech prací v období generálních oprav kostela. Dál upravoval poctivě jeho nejbližší okolí. Vždy na podzim vyhrabal všechno listí z věkovitých lip na svazích pod kostelem, a byly toho pěkné hromady.

Už dlouhá léta v kostele pravidelně vede modlitby věřících před zahájením nedělních bohoslužeb. Jako lektor mívá čtení z Písma při mších sv. a je zapojován do čtení pašijí o Velikonocích. Řadu let byl hlavní postavou při instalaci Betléma a při vánoční výzdobě kostela.

Panu Janu Strakonovi za všechnu jeho práci pro naše farní společenství upřímně a od srdce děkujeme. Vzhledem k tomu, že se 25. 3. 2008 dožívá krásných 83 let, přejeme mu hodně zdraví, zvučný hlas, dobrou pohodu, Boží požehnání a stálou přízeň Panny Marie, jejíž zasvěcená místa při pouťích tak rád navštěvuje.

Jiří Koch

Nyní chceme zavzpomínat na ty, kteří se starali o zvonění kostelních zvonů v Říčanech – v dlouhém období posledních 60 let.

V roce 1945 po sestřelení kostelní věže (v době konce války) byly dva zvony provizorně instalovány na bývalém hřbitově, u nynějšího pomníku padlých.

V té době byl kostelníkem pro Říčany (i Ostrovačice) p. František Holoubek. Chodil zvonit na toto místo 3krát denně a přede mší svatou, která v té době byla v pondělí ráno a každou 3. neděli v měsíci.

Po opravě věže říčanského kostela byly zvony umístěny znovu na věž. Začátkem 50. let pan Holoubek ze zdravotních důvodů tuto činnost skončil.

Kostelníkem se v té době stal p. Zmeškal z Ostrovačic a zvonění se ujala paní Josefa Fišerová. Denně 3krát vystupovala po 74 schodech na věž a ručně zvonila ráno, v poledne a večer. Mimo tohoto pravidelného zvonění zvonila ještě před každou mší sv. a také vždy, když někdo z místních občanů zemřel.

Kolik to bylo schodů za dlouhé roky této obětavé služby!

Při vyzvánění všemi třemi zvony jí někdy vypomáhali i ministranti. Byla to práce pro ženu jistě velmi namáhavá. Přesto ji celé roky vykonávala spolehlivě a ráda. Dočkala se i zvonění na elektriku, které bylo pořízeno v době působení P. Josefa Janšty (asi v r. 1973).

Paní Josefa Fišerová zemřela ve svých 88 letech v r. 1982.

Ještě v době, kdy žila, vypomáhala jí se zvoněním její dcera Květa, která se později ujala této služby a pokračovala ve šlépějích své matky. Starala se nejen o zvonění, ale zároveň o odemykání a zamykání kostela. Dbala na to, aby dveře kostela byly vždycky včas otevřeny. Po smrti kostelníka pana Zmeškala se starala o přípravu všeho potřebného ke konání mše svaté. Vykonávala i jiné drobné práce, které byly zrovna potřeba. Dokud pracovala, snažila se pomáhat podle svých možností i jinde.

Před 10 lety odešla paní Květa Fišerová ve svých 75 letech do domova důchodců na Žernůvku. Nyní žije v domově na Zastávce u Brna, kde je o ni dobře postaráno. Přesto ráda vzpomíná na Říčany a je vděčná za každou návštěvu a každý i sebemenší pozdrav ze svého bydliště.

Marie Ševčíková

Nejsou to pouze jednotlivci, ale i celé rodiny, v nichž příklad víry rodičů a jejich výchova dětí hluboce ovlivnily další generace.

Rodina Cvrkalova v Ostrovačicích si zajisté zaslouží naši pozornost.

Jejich křesťanství se za všech okolností projevovalo nejen pravidelnými návštěvami kostela, ale i ochotou nezištné služby, kde jí bylo zapotřebí.

Pan Ignác Cvrkal, od jehož odchodu na věčnost uplyne letos půl století, byl obecním strážníkem, který neohroženě chránil bezpečnost i majetek spoluobčanů. Byl též hrobníkem v době, kdy jen málokdo volil pohřeb žehem.

Zvoníkem, který 3x, v pátek i 4x musel v dané hodiny a za každého počasí vystoupat až ke zvonům. Vyzvánělo se při všech průvodech církevních slavností, odchodech a příchodech poutníků, při úmrtí a pohřbech atd.

Po jeho smrti se ujala služby u zvonů jeho manželka Ludmila (od jejího odchodu uplyne letos 30 let), a to až do doby, kdy bylo zavedeno automatické vyzvánění elektrickým pohonem.

Dobrovolnou službu v potřebách církve nastoupili jejich synové (dvojčata) František a Jan.

Jan Cvrkal vypomáhal na faře i v kostele hlavně o svátcích, při opravě kostela, v zimě v ranních hodinách odmetal z cesty do kostela čerstvě navátý sníh. Když vypnuli proud a měchy varhan se ocitly bez vzduchu, opustil místo v lavici a pohotově vyběhl na kůr a posloužil jako kalkant. Také pro chrámový sbor konal cenné služby. Letos uplyne 5 let od jeho úmrtí.

Pan František Cvrkal byl s kostelem spjat od dětství jako ministrant. Později zpíval v chrámovém sboru, ačkoliv byl často celý týden na montážích mimo domov. V důchodu léta zastával funkci kostelníka. Zároveň pomáhal při odklizení starého a vybudování nového kůru.

Před každou mší svatou vybízí k modlitbám za aktuální potřeby farnosti.

Se svou ženou pravidelně navštěvuje bohoslužby a předává tak štafetu svým dcerám a vnukům, kteří patří mezi stále ministranty.

Panu Františku Cvrkalovi přejeme k jeho dvěma sedmičkám (8. 5. 2008) dobré zdraví, radost, pohodu, Boží ochranu a požehnání do dalších let. *Jarmila Pololánková*

Každý z nás máme jistě možnost zapojit se určitým způsobem do služby církvi. Někdo ve své farnosti přímo v kostele, nebo mimo něj v obci, v zaměstnání, a prostě všude tam, kde je možné přiložit ruku k dílu ke cti a slávě Boží. Každý - podle svých schopností a možností.

SLUŽME TEDY PÁNU S RADOSTÍ !

Vzpomínky na P. Vladislava Dvořáka

Po nenadálé zprávě o skonu P. Vladislava Dvořáka loni v srpnu se myšlenky mnohých farníků intenzivně obrátily ve vzpomínkách na období před 15 lety, kdy u nás vykonával kněžskou službu. Letos 21. května si připomeneme jeho nedožitě 65. narozeniny mší sv. v kostele ve Veverských Knínicích. K tomuto výročí rařazujeme také dva následující příspěvky.

I ta poslední chvíle našeho života bude důležitá

...svědectví z předposledního dne života kněze Vladislava Dvořáka

Olga Staňková

Otec Vladislav Dvořák ležel se zápalem plic v bohunické nemocnici. Už několik dní měl horečku a pramalou sílu k mluvení, natož aby se najedl nebo otočil na lůžku. Většinu dne prospal a když se probudil, komunikoval pouze očima a kývnutím hlavy.

Spolu s ním byli v pokoji ještě dva muži, jejichž jména pozměním: příjemný, asi šedesátiletý pan Novák a pan Pavelka, díky pokročilému stáří téměř apatický.

Šla jsem za otcem Vladislavem na návštěvu. Zaklepala, pozdravila a mířila rovnou k jeho lůžku. Nevšimla jsem si, že pan Pavelka tam již není. Ještě jsem otce Vladislava ani neprobudila, když na mě pan Novák zavolal: „Paní, paní, pojdte sem, já Vám musím něco říct!“ Působil rozrušeně a mluvil dost rychle. „Ten pan Dvořák neřekl za celou dobu ani jednu souvislou větu, ale dneska ráno se začal nahlas modlit celej ‘Zdravas Královno’ a na konci řekl ‘Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí, ať odpočívá ve svatém pokoji!’ No a pak přišly kolem šesté hodiny sestry a zjistily, že pan Pavelka zemřel. On se určitě modlil za něho! Musel nějak vědět, že umírá! Já se z toho furt nemůžu vzpamatovat ...“

Nevěděla jsem, co říct. Podala jsem panu Novákovi ruku a poděkovala. Uvědomila jsem si, že i přes svou fyzickou bezmoc dokázal otec Vladislav vnímat potřebu umírajícího člověka.

Další den v noci otec Vladislav zemřel.

Velký dík patří právě panu Novákovi, který jediný mohl a také předal toto svědectví. A hlavně děkujeme otci Vladislavovi, který zůstal knězem až do své smrti a tím potvrdil, že i ta poslední chvíle života každého z nás bude důležitá...

Ještě jedno svědectví

Marie Mikulášková

Za otcem Vladislavem Dvořákem jsme jezdili rádi. Byl to náš dobrý přítel a zpovědník. Měli jsme spolu úžasnou sounáležitost a souznění.

Často jsem si s ním povídala o tom, jak mně tělo vypovídá službu při plnění náročných úkolů. Někdy té práce bývá hodně. Vždycky mně radil: „Nevybičovávej svůj organismus, a běž si odpočinout“. Moc jsem na jeho rady nedala, a tak se stávalo, že jsem na několik dní onemocněla.

I v současné době někdy slyším jeho radu, a nahlas mu povídám: „Ano, otče, už si jdu odpočinout“. On vlastně vůbec neodešel – je stále s námi.

Věříte na náhody?

Františka Zita

Příhoda s ostružinami

Chodím ráda do lesa – sbírám lesní plodiny, ale ráda v lese vychutnám i poklidnou atmosféru krásy a ticha. Na jedné loňské už pozdně podzimní vycházce jsem narazila na bohatě obsypaný keř ostružiní. Plody byly veliké,

sladké a bylo jich hodně. Řekla jsem si, že jich druhý den přijdu nasbírat do nádoby. Vzala jsem si hned dvě litrové umělohmotné láhve od granulovaného čaje. Když jsem ovšem dorazila na to vyhlédnuté místo, ostružiny byly zcela otrhané. Nasbírala jsem něco málo jen do jedné láhve, ale kvalitita se už s těmi včerejšími nedala vůbec srovnávat. Pak jsem dokonce při nešetrné manipulaci (ještě neuzavřenou) nádobu převrhla. Většina plodů se vysypala do podrostu, zůstala jen malá trocha na dně. Protože jsem povahou cholerik, láhev jsem zlostně odkopla a vydala se našťvaně domů. Notný kus cesty jsem si ulevovala až nespisovnými výrazy – i směrem tam nahoru k nebi.

Když jsem vyšla z lesa, rozhodla jsem se zkrátit si cestu úvozem v polích. Na svazích úvozu ve vysoké trávě rostly také ostružiny, a jaké! Byly velké jak ořechy a dky sluníčku, které na ně během zrání celé dny svítilo, byly daleko sladší než ty v lese. Tu druhou láhev jsem měla během několika minut plnou a tak jsem ještě běžela zpátky do lesa pro tu vysypanou první láhev. Také jsem ji rychle naplnila. Dokonce jsem tam byla i v následujícím dni a za 14 dní opět. A vždy se vracela s bohatým „úlovkem“. Jak jsem se potom z vděčnosti směrem k nebi omlouvala a děkovala.

I v nepříznivé situaci bychom si neměli myslet, že Bůh nás trestá. Spíš musíme věřit, že po negativní situaci nás čeká něco pozitivního.

Časopis z kontejneru

Na podzim v roce 2004 jsem byla na 3týdenním pobytu v Portugalsku. Navštěvovali jsem především známá a slavná i méně známá poutní místa. Cestou například Paray Le Monial a Nevers ve Francii, španělskou Loyolu a Montserrat. V Portugalsku jsme byli ubytováni ve Fatimě v klášteře a odtud jezdili na výlety až k Atlantiku. Všude jsem hodně fotila a poctivě si dělala zápisky o navštívených místech. Po návratu domů jsem všechny fotografie popsala a časově zařadila. Bohužel u čtyř z nich jsem byla bezradná. Byly jistě z jednoho místa a zobrazovaly chrám a hrobku. Ale nedokázala jsem určit místo, kde byly pořízeny. V poznámkách jsem měla zapsáno jen to, že jde o největší kostel v Portugalsku. Pamatovala jsem si, že dva sarkofágy v hrobce mají připomínat velkou lásku krásné Iněz a prince Pedra. A tak tyto fotografie zůstaly nepopsané a brzy jsem na to docela zapomněla.

Čas od času, většinou hned po Vánocích, odnáším do kontejneru kartonové obaly od dárek, staré noviny a časopisy. Tentokrát jsem musela svou obvyklou proceduru odložit až na začátek února, kdy už nebyl kontejner úplně plný. Když jsem obsah své kabele vyprázdnila, padl mi pohled na odhozený časopis, kde na první straně byla fotografie Evy Pilarové. Byla jsem zvědavá, co tam o ní píše a tak jsem si ho vzala domů k prohlédnutí. Přitom jsem nejdříve zjistila, že uvnitř toho, co jsem vzala, je vložen ještě jiný, z ro-

ku 2003. V něm někde uprostřed byl přes celou dvoustranu velký nadpis Portugalská mysteria, a asi 10 menších fotografií. Při jejich prohlížení jsem se u jedné z nich zarazila: Vždyť je to skoro stejný záběr jako mám já na těch svých nepopsaných fotografiích! Rázem jsem byla takzvaně doma.

Byla to náhoda nebo „odměna“: Proč jsem šla do kontejneru se starým papírem až o 6 týdnů později než jsem původně mínila? Jak to, že měl někdo stejný nápad jako já? Proč šel i on až s takovým odstupem po Vánocích? Proč vyhazoval časopisy až po 5 letech? Proč byl ten důležitý časopis uvnitř toho druhého, který mne upoutal? Jak to, že v tom okamžiku byl kontejner zaplněn přesně do výšky, kdy jsem na časopis lehce dosáhla?

P.S.: Při dopisování těchto řádků začíná v rádiu zpívat Eva Pilarová. Na začátku příběhu byl portrét jednoho člověka a nyní na konci hlas stejného člověka. Opět náhoda?

CO SE DĚJE V DIECÉZI

18. 07. 2008: ActIv8 – Setkání české a slovenské mládeže

Petr Krška

Zkratka je na bázi anglického jazyka a skrývá v sobě smysl setkání,
je to kód verše Sk 1,8.

(Anglická zkratka pro Skutky apoštolů je Act, číslo 8 slovem = eight).

Zkratku lze tedy číst dohromady „aktivejt“,
což je foneticky anglické sloveso activate, česky
„aktivovat se, dát se do pohybu, probudit se“.

Jde o setkání české a slovenské mládeže na Velehradě 18.–20. července 2008 (začátek pátek dopoledne, konec v neděli ráno).

Smyslem setkání české a slovenské mládeže na Velehradě 18.7.–20.7.2008 je umožnit prožít všem oslavu světového dne mládeže. Setkání úzce navazuje na Světové dny mládeže (WYD - World Youth Day) v Sydney pořádané ve dnech 15. 7.–20. 7. 2008.

Z BRNĚNSKÉ DIECÉZE BUDE PRAVDĚPODOBNĚ MOŽNÉ JÍT NA TUTO AKCI NĚKOLIKADENNÍM PĚŠÍM PUTOVÁNÍM.

Očekává se cca 10 tis. mladých lidí, nebude se hlídat věk ani hranice, přihlášky nebudou, registrace proběhne na místě.

Ubytování ve vlastních stanech, příspěvek 100,- Kč

Více na www.activ8.cz

Pěší pout' z Brna na Velehrad

Helena Troppová a Petr Krška

Před dvěma roky jsme se zúčastnili pěší pouti na Velehrad. Z ní vám přináším krátké svědectví své přítelkyně, jak je později popsala pro farní zpravodaj ŘKF Bystrc (neboť odkud jsme vycházeli), a pro Immaculatu:

Jednou mi moje maminka vyprávěla, jak se s partou mladých vypravovali na společné poutě. Z této party o několik let později vzešla dvě řeholní a tři kněžská povolání a dvě velmi početné rodiny. Při této životní zkušenosti svých rodičů jsem se neubránila myšlence, že na těch pěších poutích jistě něco bude.

Loni poprvé jsem měla možnost poznat tajemství pěších poutí, když jsem se vydala na pout' z Brna-Bystrce na Velehrad. Slovy lze jen těžko popsat, co všechno je možné prožít na prostinké pěší pouti. Dny plné modlitby, živoucí Boží přítomnosti, radosti i přes bolesti nohou, porozumění a otevřenost druhých. Pokoj a vyrovnanost se mi staly velikou posilou a duchovní oporou do všedních dnů a nezapomenutelným zážitkem na celý život! Největším povzbuzením se mi stala slova jedné poutnice, že totiž milosti, které zde člověk načerpá, jsou trvalé. A tato skutečnost mě stále provází a naplňuje opravdovým Pokojem.

Chtěla bych tímto svědectvím povzbudit a apelovat především na mladé, aby se nebáli hledat Krista i třeba v obyčejné pěší pouti bez efektně připravených hlučných akcí, na které jsou dnes mladí hodně zvyklí.

A nyní pár aktuálních informací k letošnímu ročníku, kterého by se mohli zúčastnit další lidé z našich farností. V roce 2008 to bude už

VIII. PĚŠÍ POUT' NA VELEHRAD

Ústřední motto letošního ročníku zní
„**RADOST PRO VŠECHEN LID**“ (Lukáš 2,10)

Duchovní téma letošní pouti
SEDM PROSEB MODLITBY OTČE NÁŠ

Při pouti děkujeme za poselství evangelia, které našim předkům přinesli svatí Cyril a Metoděj, a prosíme za obnovení víry v našem národě.

Začínáme v předposledním prázdninovém týdnu
a jdeme pěšky 30 až 36 km denně s doprovodným vozidlem,
které veze velká zavazadla (i unavené poutníky).

Vycházíme v 8 proudech ze všech světových stran,
abychom se na Velehradě spojili v mohutnou řeku vděčnosti
za Slovo života, které k nám odtamtud přišlo.

Naši oblasti je geograficky nejbližší tzv. **Jihozápadní proud,**
jehož trasa je dělena do následujících etap:

v pondělí 18. 8. 2008 v 15.00 z Vranova nad Dyjí do Znojma
v úterý 19. 8. v 6.30 ze Znojma od kostela sv. Mikuláše do Miroslavi
ve středu 20. 8. v 6.30 z Miroslavi a též v 6.30 z Brna-Bystrce do Blučiny
ve čtvrtek 21.8. v 6.30 z Blučiny a odpoledne ze Slavkova u Brna do Věteřova
v pátek 22. 8. v 6.30 z Věteřova přes Klimentek do Buchlovic

Je možné zapojit se i do tzv. **Jižního proudu,** který má trasu
v pátek 22. 8. v 8.00 z Ratíškovic přes Bzenec do Boršic u Buchlovic

Putování obou těchto směrů končí v sobotu 23. 8. 2008:

v 8.00 vycházíme z Buchlovic nebo Boršic

v 11.00 hod. je sraz na Velehradě a obnova zasvěcení na nádvoří
ve 12.00 mše sv. v bazilice, pro všechny účastníky káže P. Ludvík Bradáč,
farář z Ostrovačic a Veverských Knínic, též peší poutník

Přejeme si, aby tato pouť znamenala jako tenkrát v Betlémě
„**RADOST PRO VŠECHEN LID**“ (Lk 2,10),

jak pro všechny poutníky, tak pro ty, kdo se s nimi setkají.

Přejeme si také, aby se k nám přidaly další proudy poutníků i z jiných míst
naší vlasti i ze zahraničí, zvláště ze Slovenska a ostatních slovanských zemí.

Co potřebujete:

Svačinu na 4 dny, spacák a karimatku, 100,- Kč zápisného.

Spát se bude vždy pod střechem.

Brněnští poutníci se mohou hlásit na zajicek@biskupstvi.cz

Informace na: www.signaly.cz/janpenaz nebo www.dekanstvium.horacko.com

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Peter Žaloudek v Katolickém týdeníku

Připravil Jiří Koch

V Katolickém týdeníku je už delší čas zavedena pravidelná rubrika s do-
tazníkem. Redaktoři jeho prostřednictvím „zpovídají“ známé a zajímavé
lidi formou 10 stále stejných otázek. Do jednoho z prvních čísel letošního
ročníku KT si redaktor Aleš Palán pozval pana Petera Žaloudka.

My jsme sice měli v minulosti možnost přímo s panem Žaloudkem deba-
tovat nad jeho knihou „Molokai-svatá země“ o P. Damiánovi de Veuster, a ně-
kteří z nás dokonce četli jeho knihu „Myšlenky během ozařovací terapie“. Ta
vznikla na základě jeho praxe radiologického asistenta na jedné vídeňské klini-
ce, kde pracuje od roku 1991. Peter Žaloudek do Vídně emigroval v osmdesá-
tých letech, ale nyní často přebývá i v Říčanech, kde si pořídil rodinný domek.

Potkáváme se s ním při mších sv. v kostele a nebude tedy bez zajímavosti přečíst si jeho odpovědi, které poskytl KT, a které nám rád dal k otištění:

1. Máte před sebou jeden úplně volný den zbavený všech starostí. Jak s ním naložíte?

A takový den opravdu existuje? Já den bez všech starostí neznám.... Pokud bych měl volný den, rád bych ho využil pro sebe - co nejdelší spánek, klid, procházka, žádná televize, nanejvýš radio s klasickou hudbou.

2. Kterou knihu kromě Bible byste si s sebou vzal na pustý ostrov?

Nebudete mi věřit, ale začátkem listopadu jsem se z takového ostrova vrátil. Pro jistotu vám neřeknu, kde ten ostrov je. Byl tak nádherný svou přírodou, vegetací, podnebím, mořem a zpěvem ptáků, že jsem vůbec neměl potřebu si tam cokoliv brát...

3. Stěhujete se. Které tři věci umístíte v bytě nejdříve?

Přijde na to, jak velký ten nový byt bude. Rád bych tam měl postel, knihovnu s mými knihami a psací stůl se židlí.

4. Myslíte si, že rozmach moderních komunikačních prostředků mezilidským vztahům prospívá nebo škodí?

Jednou jsem vzal autem svého známého. V uchu měl sluchátko od mobilního telefonu, zároveň však mluvil se mnou. Kromě toho měl s sebou dvě vysílačky a kufříkový počítač. Celou cestu se snažil někoho kontaktovat, že k němu jede. Dotyčný člověk však nebyl v tu chvíli k dosažení ani na mobilu, ani na internetu, ani na pevné lince. Můj spolujezdec z toho byl celý zdrcený. Když jsme konečně k tomu člověku dorazili, byl náhodou doma. Mám dojem, že čím více technických vymožeností máme, tím méně mezi sebou komunikujeme.

5. Říká se, že úroveň společnosti se pozná podle toho, jak pečuje o staré lidi. Není trochu strach, být dnes starý?

Ano, a ten bude pořád větší. To, co dnes moderní medicína dokáže, a hlavně, co si lidé od ní slibují, je veliký klam! Sám dělám ve velice moderní nemocnici, vím, o čem mluvím. Současná situace vede k tomu, že se člověk přestane ptát na smysl své nemoci, bude chtít pouze léčit symptomy, ale ne skutečné příčiny jejich vzniku. Pokud se postoj lidí radikálně nezmění, budou mít v budoucnu stále větší strach z nemocí, ze smrti a z opuštěnosti.

6. Vzpomenete si na svou nejzajímavější školní poznámku?

Vybavím si jednu příhodu, která se obešla bez poznámky. Na němčinu nás měla stará paní profesorka, která trpěla problémy s kyčlemi, chodila takovou tou kolébavou chůzí. Jednou - nevím, co mě to napadlo - jsem ji za katedru postavil rozlámanou židli. Naštěstí se jí prvně dotkla rukou a ona se doslova rozsykala. Tvář paní profesorky byla bílá jako křída, i mě došlo, jakou kravinu jsem udělal, co se mohlo stát. Když se zeptala, kdo to udělal, po chvíli váhání jsem se přiznal. Paní učitelka mi velkoryse odpustila, cho-

vala se ke mně maximálně tolerantně a z němčiny jsem měl jedničku. V mé duši zavládl takový zvláštní klid.

7. *Kdyby dnes Ježíšek chodil do náboženství, dostal by jedničku?*

Možná by utřil i nějakou tu kouli, vždyť to byl zřejmě normální kluk.

8. *Jaké příkázání byste Hospodinovi do Desatera ještě doplnil?*

Mám co dělat, abych jakž takž zvládl alespoň těch deset, spíš bych ho požádal, aby jejich počet zredukoval...

9. *U které biblické události byste chtěl být?*

Těch by bylo! Už jen ten pocit, být v blízkosti Ježíše... Když se ptáte konkrétně, tak bych chtěl být v kůži marnotratného syna, který se vrátí domů, a otec ho přivine do své náruče, jako by se nic nestalo.

10. *Jaký sen byste si chtěl v životě ještě splnit?*

Pokud by mi to Pán Bůh dopřál, rád bych se ještě jednou podíval na Havaj, rád bych ještě zde na zemi navštívil P. Josefa Hendrikse, toho dobrotivého, nadšeného a otcovského, posledního misionáře v bývalé kolonii malomocných v Kalaupapě. Rád bych taky navštívil těch pár lidí, kteří tam ještě dnes žijí, rád bych se nadechl plnými doušky atmosféry a ducha té - jak říkám - svaté země.

-pal-

P.S.: Že se svou angažovanou publicistikou P. Žaloudek „trefil do černého“, dokazuje například fakt, že jeho kniha o Molokai byla tipována mezi knihami v anketě „Dobrá kniha roku 2007“ (Katolický týdeník č. 9/2008). Pro další čísla KT je již inzerován rozhovor s P. Žaloudkem „o ráji a pekle na Havajských ostrovech“. Rozhovor s ním k této problematice otiskl 26. 2. 2008 také časopis Naše rodina.

Sv. František Saleský – patron katolického tisku a novinářů

Podle několika pramenů zpracoval J. Koch

Zvykli jsme si na to, že mnozí světci jsou patrony různých povolání a profesí, většinou podle toho, čím se jejich život vyznačoval. Také podle toho, co jim bylo blízké aspoň v principu, protože některá moderní povolání v době jejich života ještě neexistovala.

I lidé ve sdělovacích prostředcích mají své patrony. Patronem knihařů, tiskařů, nakladatelů a vydavatelů je sv. Jan z Boha. Přímluvcem fotografiů, reportérů a informatiků je svatá Veronika. Pomocníkem rozhlasových pracovníků je archanděl Gabriel, patronkou televize svatá Klára.

Za patrona všech novinářů ustanovil v roce 1923 papež Pius XI. svatého Františka Saleského (1567–1622). Jemu zasvěcený den je 24. leden, kdy např. papež tradičně zveřejňuje své poselství určené pro Světový den sdělovacích prostředků.

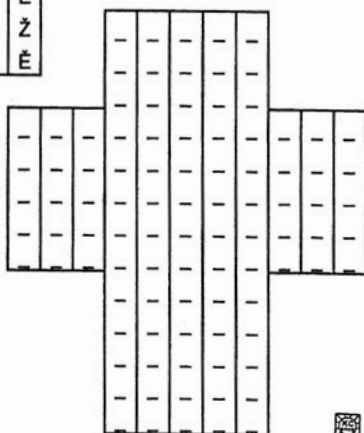
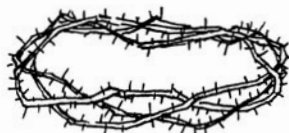
František jako kněz působil v Ženevě a jejím okolí. V té době byla Ženeva baštou kalvinistů. Katolíků tam bylo velmi málo a město pro ně nebylo bezpečné. Když se František rozhodl vysvětlovat principy katolické víry na veřejnosti, nikdo ho nechtěl ani poslouchat a lidé před ním zavírali dveře. Začal proto psát tzv. „memoriály“. Byly to listy, které v týdenních intervalech vylepoval po zdech ve městě anebo je podstrkoval pod dveře domů. Tato poselství byla psána tak poutavě a přesvědčivě, že vzbudila zájem čtenářů. Postupem času i v důsledku těchto textů klesala nevraživost mezi katolíky a kalvinisty. František Saleský byl v roce 1602 jmenován ženevským biskupem.

OKÉNKO PRO DĚTI

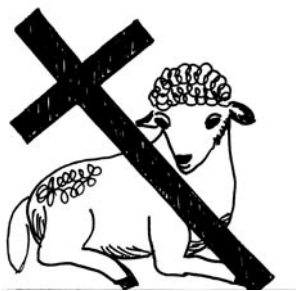
Připravila Magda Valešová

V ČEM SE PROJEVILA BOŽÍ LÁSKA

Bůh nás má rád. Ukazuje to mnoha způsoby. Víte v čem se projevuje jeho láska k nám nejvíc? Krásně na tuto otázku odpověděl ve svém evangeliu svatý Jan (3,16).

Jeho větu vyluštíš z následující lištvky. Svislé sloupce s písmeny přepiš do prázdného kříže tak, aby byl ve vodorovných řádcích souvislý text

*Požehnané a milostiplné Velikonoce
všem farníkům
přeje redakční rada*

Duchovní obnova s otcem ThLic. Josefem Chybou

Stručná zpráva (došlo po uzávěrce)

V sobotu před 4. nedělí postní (1. března 2008) připravil pan farář Ludvík Bradáč pro zájemce setkání s P. Josefem Chybou, farářem v Dubňanech.

Tato postní duchovní obnova byla zaměřena na možnosti a způsoby duchovního uzdravování lidí trpících dědičnými závislostmi a záhadnými nemocemi. Během dopoledne se uskutečnily dvě besedy. Ve svých vystoupeních P. Chyba kladl důraz na důvěru v Boží uzdravující moc. Téma bylo inspirováno knihou anglického psychiatra Kennetha McAlla.

Letošní postní obnova byla zakončena mší sv. v ostrovačickém kostele, při níž měli věřící možnost předložit Pánu společně se svátostnými obětními dary i sobě známé choroby vlastního nitra, případně svých příbuzných či předků.

Přítomno bylo 49 farníků vč. 2 ministrantů, navíc 2 kněží a 3 doprovázející.

Závěrečné upozornění redakční rady

Příští číslo FZ OŘÍK vyjde ke svátku sv. Václava, jemuž je zasvěcen farní kostel v Ostrovačicích.

Příspěvky můžete zasílat do 31. srpna 2008.

Přijímají je P. Ludvík Bradáč, ŘKF Ostrovačice, 546 427 392, rkf.ostrovacice@volny.cz a Jiří Koch, Veverské Knínice 145, 546 427 662, kochvk@quick.cz. Dopředu děkujeme!

OŘÍK – farní zpravodaj ŘKF Ostrovačice (Říčany) a ŘKF Veverské Knínice.

Vydává ho ŘKF Ostrovačice, nám. V. Mrštíka 45, 664 81 Ostrovačice, IČ: 65265793.

Je registrován na MK ČR pod evid. číslem MK ČR E 18122.

Vychází 3x ročně, před Velikonoce, ke svátku sv. Václava a před Vánoce.

Redakční rada: Ludvík Bradáč, Ludmila Franzová, Jiří Koch, Zdeňka Nejezchlebová, Jarmla Pololánková, Magda Valešová.

Tisk: Gloria Rosice